

den man overleverde. Maar toen er eens een priester overnachtte, die meende, dat ook de kleine dienstmaagd wel uit hetzelfde hout gesneden zou zijn, beet zij hem bij zijn vrijmoedige pogingen in den vinger, en werd weggejaagd.

Niemand deed navraag naar haar en geen spoorzoeker volgde het meisje. De wereld was een labyrint van afstanden. Des nachts stroomden de hemels vol melkwit licht, dat neerdroop langs de kruinen van pijnen en eiken. De sterrebeelden sidderden en wentelden verder tusschen hun keerkring; zij herkende ze spoedig. Vurig en kortstondig was de dauw der ochtenden. Overal hingen tuinen vol rijpe zon en diepe schaduwgrotten. Waar fonteinen en wateraders zongen, bloeiden de oranjeboomen en granaatappelen. Eeuwigdurend leken de harde oleaners. Geuren en luwte en schrille gloed. Savolina rustte heele middagen in verborgen priëlen; de zon en de wind en de marschen der dagen rondden en boetseerden de beloften van haar jong slank lijfje.

Er waren parken, kleurige dorpen en lichte steden aan hellingen, waarvan zij duizelde. Er waren menschen, vrouwen en mannen en kinderen. De laatsten waren het liefst voor haar. De toenadering der mannen vreesde zij uit onbewust zelfbehoud en donkere herinnering; de vrouwen haatte zij, omdat ze volwassen waren, de meesteres uithingen en haar van de drempels wegjoegen als een zigeunerin of een slons. Soms, des avonds, kon Savolina vanuit haar ombloeide schuilplaatsen zien, hoe de vrouwen die overdag snauwden en de kinderen sloegen en hatelijk waren tegen elkaar, voor haar open ramen de haren kamden en borst en armen toonden en zachtvaardig waren, om de minnaars te lokken. Savolina benijdde hen om hun schoonheid en zelfbewustheid, om hun minnaars, hun halskettingen en ringen, en hun hooge gekleurde hakken.

Nu en dan schreide Savolina ontmoedigd in de omarming der heesters; dan leken de wegen eindeloos, de menschen onvermurwbaar en het doel ver en niet te bereiken. Want dat er een doel was, wist zij; anders zou zij het klooster niet ontvlucht zijn. Maar als zij dan weer was ontwaakt en brood had gebedeld in de dorpen, reisde zij verder op dat trekkend voor gevoel, dat haar oogen donker maakte en fel en de bogen van haar wenkbrouwen vastbeslotener welfde.

*

Savolina werd opgenomen door een oude tooverkol, die, leelijk en eenoogig als de Parze, met een bezeten liefde aan het leven hing en het als een dorre vrucht uitkneep voor de laatste druppel sap. Zij woonde in de kelders van een half ingestorte gothenburcht, die vroeger de muren eener hoogmoedige stad had verdedigd. Zij mengde liefdedranken, voorspelde jongelingen en maagden de toekomst, liet hun in een glazen bol de droo-